

Vermoedelijk is alles, wat dokter Johannes Bernardus heeft nagelaten, bij familie in Borne blijven liggen. Zo zal het receptenboekje uiteindelijk bij Ben zijn terecht gekomen. Na overleg met Jans en Ben Schoemaker is besloten, het boekje te gaan schenken aan het gemeentearchief.

Op 20 juli zijn Ben en Jans Schoemaker en ik uitgenodigd voor de officiële overdracht van het receptenboekje aan het gemeentearchief bij restaurant De Ster. Op deze locatie stond vroeger het Oale Doktershoes, waar de Bornse plattelandsheermeester heeft gewoond en zijn praktijk uitoefende.

De ondertekening van het overdrachtsdocument door Ben Schoemaker. Burgemeester Jan Pierik kijkt toe.

Het overdrachtsdocument wordt ondertekend door Ben Schoemaker en namens de gemeente door archivaris Niels Bakker. Daarmee is de eigendom van het boekje formeel aan de gemeente Borne is overgedragen. Daarmee is het boekje voor de toekomst op een goede manier behouden. En wie er op enig moment dieper in willen duiken, dan is het gemeentearchief altijd beschikbaar voor verder onderzoek.

Foto's: Martin Thiehatten, tenzij anders vermeld

Bovenstaand op deze pagina behoort niet tot dit artikel

Katten doot dat

Johan Kwast

Mien vaa en moo, beare van 't platte laand, hebt zich in ne böargerwonning loaten zetten an ne zaandweg an 'n oetersten raand van Boorn.

Noe kan der 'etrouwd wörden en noa 'n anderhalf joar kom ik der achterhen kieken. Ne beste lap grond bij thoos is vanzölfsprekkend. Ie verbouwt zovöl meugelijk zölf. Een of twee vearken in 't schot en in 'n hoonderloop schrobt 'n stuk of twaalf hoonder van zich of. Zee möt 't zoonder nen hanen doen. "Doar krieg ie gin eier van, vret alleen mear en hooft oe vroeg oet'n sloap." Nee, wie kriegt eier zoonder nen hanentred.

Mear vearken- en hoondervoor gif umsgeliek ok muze. D'r keump 'n mooi katje um dat prebleem op te lossen. Mies, zo neumt wiej 't poesje, is na zinnig. 't Hef 'n wit befke, veer allees witte sōkke en nen witten peunt an 'n stet, wiedere is e zwat. 't Deer krōp regelmootig bij mij op de slip as ik in 'n keendersteulke achter 't hoes in de zun zit. Op'ekruld lig e doar en snort der wat of. Mangs keump e der met nen moes anzetten en leg em as daank bij de achterduur too. Mies lōp oe zwat 'n helen dag langs de bene te strieken. Woar wiej bint, is de katte ok.

Mear op zekeren dag bi'w mies kwiet. Gek, votlopen dat dōt e nich want 't heft bie oons vōl te bes noar 't

zin. Der möt wat aans an de haand wean, mear wat?

Ropen helpt nich, zeuken ok nich. 'n Paar dage, ne wekke, twee wekke en nog langer, mear Mies blif vot.

Der is 'n niej berretog en 'n toafellaken ékoch. Vuurlopig wōrdt dat op ebōargen in de vuurkamer oonder in de buffetkast. Al 't nieje hoow ie nich voort te broeken, is nich zo? De kastenduur geet lōs en....., nich te geleuwen, wat lig doar? Mies! Broodmager, 't is niks as vel oawer

bot, mear der zit nog iets van leawen in. Vuurzichtig nem wiej 't deer op. Boeten op 'n slat kan e wat bekommen. Et vretten, water en 'n luk melk reurt e onnoos an. Zal e 't nog halen? Wiej bint der bang vuur. Mear stil liggen loaten.

't Weark geet verdan. 'n Zetje later ees kieken hoo Mies 't der met hef. Wat he'w dan noe? 'n Luug slat, hoo besteet et. Met de leste krachten is 't deer toch ongemearkt nog woarergens votkrōppen um 't eand of te wochen.

Mies, wiej veend eur onder ne kriesselbeazenstroek.